

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 4Csp/110/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8220202291
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Barbara Fedurcová
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2022:8220202291.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudkyňou JUDr. Barbarou Fedurcovou v spore žalobkyne: H. J., R.: XX.XX.XXXX, D. D., Ľ. X, právne zastúpenej: Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Hlohovec, Železničná 4/A, IČO: 52 635 970, proti žalovanej: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., so sídlom Bratislava, Mlynské nivy 1, IČO: 31 320 155, právne zastúpenej: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, o zaplatenie 3.731,50 Eur s príslušenstvom, taktó

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 5.131,50 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.731,05 Eur od 11.12.2020 do zaplatenia a zo sumy 1.400 Eur od 23.02.2022 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd žalobkyni priznáva voči žalovanej právo na náhradu trov konania vo výške 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 14.12.2020 domáhala voči žalovanej zaplatenia sumy 3.731,50 Eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne od 11.12.2020 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobu odôvodnila tým, že žalovaná so žalobkyňou ako spotrebiteľkou uzavreli dňa 13.07.2011 Zmluvu/Žiadosť o aktiváciu pôžičkovej karty č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru: schválený úverový rámec 600 Eur, štandardná mesačná splátka 20 Eur. Podľa žalobkyne žiadosť/zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti pre spotrebiteľskú zmluvu podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Podľa § 9 ods. 1 písm. j) má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, uvedené musia byť všetky predpoklady použité pre výpočet RPMN. Údaj o RPMN v zmluve absentuje. Z Prílohy č 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že základná rovnica vyjadruje rovnosť poskytnutého spotrebiteľského úveru na jednej strane a splátok a poplatkov na strane druhej. Základnou rovnicou, ktorá vyjadruje RPMN, kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej. Ak zmluva o spotrebiteľskom úvere umožňuje spotrebiteľovi čerpať peňažné prostriedky ľubovoľne, celková výška spotrebiteľského úveru sa považuje za vyčerpanú okamžite a v plnej výške. Pokiaľ ide o indikatívny výpočet, tento je nesprávny, nakoľko právna úprava v tejto otázke hovorí o tom, že RPMN a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, musia byť vypočítané na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Výpočet RPMN vychádza z predpokladu, že žalobkyňa čerpala úver k 01.07.2011, čo je zjavne nesprávne, nakoľko zmluva bola uzavretá dňa 13.07.2011. Ďalej uviedla, že v zmluve tiež absentuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. i) - úroková sadzba. Žalovaná síce uviedla úrokovú sadzbu v podobe 1,9% p.m./22,8% (s odkazom na cenník žalovaného), avšak ide o nedostatočný údaj, nakoľko tento údaj musí obsahovať zmluva, nie iné listiny, ako napr. cenník.

Vzhľadom na uvedené treba na úver nazerať ako bezúročný a bez poplatku. Na základe výpisov čerpania je zrejmé, že žalobkyňa celkovo do 14.10.2020 čerpala peňažné prostriedky vo výške 11.788,50 Eur, pričom do 14.10.2020 žalobkyňa žalovanému zaplatila sumu 15.520 Eur.

3. Žalovanej boli žaloba, prílohy i procesné poučenie doručené dňa 07.01.2021. Podaním súdu doručeným dňa 25.01.2021 sa žalovaná vyjadrila k žalobe. Uviedla, že zmluvou o úvere bol žalobkyni poskytnutý úverový rámec vo výške 600 Eur so splátkou 20 Eur mesačne. Dňa 19.07.2012 bol žalobkyni na jej žiadosť poskytnutý úverový rámec navýšený na sumu 900 Eur so splátkou 30 Eur mesačne. Žalobkyňa bola informovaná o výške úverového limitu 600 Eur v žiadosti; o nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom - poplatky a úrok (obchodné podmienky), o spôsobe výpočtu RPMN - indikatívny výpočet priamo v zmluve. V čase poskytnutia úveru nebolo možné jednoznačne určiť výšku RPMN, nakoľko veriteľ nepoznal vstupné údaje na jej výpočet. Vo vyhláške Ministerstva financií SR, ktorá ustanovovala vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je vo vysvetlivkách uvedené: „Uvádza sa hodnota RPMN pre ponúkaný spotrebiteľský úver vyčíslená na základe ponuky veriteľa alebo požiadaviek spotrebiteľa. Pri spotrebiteľskom úvere poskytovanom prostredníctvom kreditnej karty (revolvingového úveru), pri ktorom nie je možné určiť RPMN, sa riadok nevyplní. Žalovaná uviedla v zmluve indikatívny výpočet RPMN, pričom vychádzala z nasledovných predpokladov: štandardná úroková sadzba a poplatky, klient vyčerpá úver vo výške schváleného úverového rámca 600 Eur, počet splátok je 50, prvá až predposledná splátka je vo výške 20 Eur, posledná 19,84 Eur. Pri dosadení údajov je RPMN 28,55% tak, ako je to uvedené v zmluve. K uzavretiu zmluvy došlo prostredníctvom diaľkovej komunikácie, preto žalovaná nedokázala predvídať deň uzavretia zmluvy. Z dôvodu uľahčenia uzatvárania zmluvy dištančným spôsobom bola zmluva zložená z viacerých spojených listín - žiadosti, obchodných podmienok, potvrdzujúceho listu a cenníka. Žalobu navrhla zamietnuť a priznať náhradu trov konania.

4. Na vyjadrenie žalovanej reagovala žalobkyňa podaním súdu doručeným dňa 23.02.2021. Uviedla, že ako to vyplýva z tvrdení žalovanej, už dňa 19.07.2012 mala nastať zmena zmluvy a žalobkyni žalovaná poskytla navýšený úverový rámec 900 Eur so splátkou 30 Eur mesačne. Bola predložená i žiadosť o zvýšenie úverového rámca z 16.07.2012. Svojou povahou by malo ísť o nováciu záväzku. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje obligatórne písomnú formu pre spotrebiteľskú zmluvu. Zmena zmluvy tak nenastala. Ďalej uviedla, že indikatívny výpočet RPMN nemá žiadnu výpovednú hodnotu pre spotrebiteľa. Podstatné nie je kedy spotrebiteľ bude úver čerpať, ale to, že v čase uzavretia zmluvy je výpočet RPMN možný. Uvedené potvrdzuje nielen úprava podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, ale i Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 19.12.2019 vo veci C-290/19, z ktorého vyplýva, že je bez právneho významu, že v čase keď veriteľ predkladá spotrebiteľovi ponuku na uzavretie zmluvy o úvere, nepozná dátum čerpania úveru alebo dátum uzavretia zmluvy, nakoľko na presný výpočet RPMN môže uplatniť dodatočné predpoklady upravené v prílohe smernice. Podľa § 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch, RPMN predstavuje celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19, ktoré ustanovenie zároveň určuje spôsob výpočtu RPMN. Na účely výpočtu RPMN sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom podľa § 2 písm. g), vrátane všetkých plnení súvisiacich s poskytnutým úverom nad rámec poskytnutého úveru poukazované veriteľovi alebo akejkoľvek tretej osobe. Na začiatku každého úverového vzťahu je možné RPMN vypočítať. Pre parametre, ktoré nie sú veriteľovi známe je potrebné použiť dodatočné predpoklady pre výpočet RPMN podľa prílohy zákona č. 129/2010 Z.z. ďalej uviedla, že keďže sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu o úvere, žiadosť z pohľadu náležitostí neobsahuje označenie veriteľa (žiadosť obsahuje údaj o VÚB ako aj o CFH, nie je však zrejmé, ktorý z označených subjektov je aj veriteľom). Strany sa dojednali, že účinnosť zmluvy je viazaná na splnenie odkladacích podmienok, ktorými sú vydanie Potvrdzujúceho listu a doručenie PIN kódu klientovi. Žalobkyni bola doručená iba kreditná karta s PIN kódom a túto aj používala. Žalovaný formálne predložil Potvrdzujúci list, ale nepreukázal, že tento žalobkyni reálne aj doručil. Žalovaná nepodporila žiadnym dôkazom, podpisom žalobkyne na listine, prípadne doručenkou, že Potvrdzujúci list bol žalobkyni doručený. Tak žiadosť/zmluva ani Potvrdzujúci list neobsahujú údaj o priemernej RPMN, ani údaje o poplatkoch spojených so spotrebiteľským úverom. Žalovaná tvrdila, že Obchodné podmienky a cenní sú súčasťou zmluvy, pripojené ale neboli a žalobkyni doručené neboli. Nebolo tak preukázané, že listiny boli žalobkyni doručené a bola s ich obsahom riadne oboznámená.

5. Žalovaná sa na výzvu súdu k vyjadreniu žalobkyne vyjadrila podaním súdu doručeným dňa 04.05.2021. Namietala tvrdenie, že zmena zmluvy nenastala. Zaslanie Potvrdzujúceho listu spôsobuje

uzavretie zmluvy o úvere. Žalobkyňa ani raz v priebehu roky trvajúceho zmluvného vzťahu, obdržanie potvrdzujúcich listov nerozporovala. V súvislosti s tvrdením, že cenník nie je súčasťou zmluvy o úvere, žalobkyňa vlastnoručne podpísala vyhlásenie, že sa oboznámila s cenníkom, ktorý je prílohou žiadosti. Závery o vzniku bezdôvodného obohatenia je potrebné vyhodnotiť ako neopodstatnené. Žalovaná poukázala na skutočnosť, že žalobkyni bol podaním z 28.07.2020 s dvojmesačnou výpovednou lehotou do 30.09.2020 a termínom na vyplatenie do dňa 31.12.2020 zaslaný dlžný zostatok vo výške 4.278,98 Eur. Aktuálny zostatok žalovaná eviduje vo výške 3.849,78 Eur, pričom zatiaľ nenabiehajú úroky. Žalobkyňa uhrádza svoj dlh mesačne v sume 105 Eur. Žalobkyňa mala k dispozícii informáciu o výške úverového rámca, mesačnej splátky a RPMN, aj úrokovej sadzbe. Zmluva do dnešného dňa nebola vypovedaná. Podľa názoru žalovanej je tu snaha žalobkyne sa vyviazať z dobrovoľne prevzatého zmluvného záväzku, ktorý navyše žalovaná plnila a plní, preto ide o zneužitie práva, ktoré nepožíva ochranu.

6. Súd vo veci nariadil pojednávanie dňa 23.09.2021. Žalovaná vzniesla námietku premlčania a namietala, že žalobkyňa doposiaľ nešpecifikovala svoj nárok.

7. Na uvedené reagovala žalobkyňa podaním súdu doručeným dňa 18.10.2021. Uviedla, že žalovanej požičanú sumu istiny 11.788,50 Eur uhradila čiastočne splátkou z 15.09.2018 v sume 68,90 Eur. Žalovaná sa preto vo zvyšku splátky z 15.09.2018 v sume 71,10 Eur a nasledujúce splátky, začala dňom 15.09.2018 bezdôvodne obohacovať na úkor žalobkyne. Žalobkyňa si v žalobnom návrhu uplatnila všetky splátky uhradené žalovanému v období od 15.09.2018 do 13.10.2020, t.j.: sumu splátky z 15.09.2018 v jej zvyšku (71,10 Eur), sumu splátky z 20.09.2018 v sume 22,60 Eur a splátky vo výške 140 Eur uhradené od 28.09.2018 - 13.10.2020 v počte 26 celkom v sume 3.640 Eur (26x140). K námietke premlčania uviedla, že suma uplatneného nároku bola žalobkyňou uhradená v rámci trojročnej premlčacej doby pred podaním žaloby. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa v prípade žalobkyne viaže na okamih, kedy sa skutočne dozvedela, že na jej úkor sa žalovaný bezdôvodne obohatil, teda okamih, kedy mala k dispozícii údaje, ktoré jej umožňoval podať žalobu. Žalobkyňa subjektívnu vedomosť o tom, že žalovaná sa na jej úkor bezdôvodne obohatila, získala až po vykonaní právnej analýzy, o ktorú požiadala dňa 03.11.2020. Po tomto bolo žalobkyni navrhnuté obrátiť sa na žalovaného s návrhom na mimosúdne riešenie sporu. Následne dňa 03.12.2020 žalobkyňa udelila advokátovi plnú moc na zastupovanie v spore. Dňom 03.12.2020 sa žalobkyňa dozvedela, že zmluva trpí takými vadami, pre ktoré má byť úver považovaný za bezúročný a bez poplatku a týmto dňom sa dozvedela aj to, že žalovaná sa bezdôvodne obohatila voči žalobkyni sume 3.731,50 Eur. Tiež uviedla, že suma splátky 513,70 Eur (splátky od 15.09.2018 do 30.11.2018) by síce mohla podliehať premlčaniu v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe, vo zvyšku však ide plnenia uhradené v dobe 2 rokov. Nakoľko žalobkyňa zmluvu naďalej riadne spláca, navrhla zmenu žaloby tak, že si uplatnila i doteraz neuplatnené splátky, ktoré uhradila za obdobie od decembra 2020 do septembra 2021 celkom v sume 10 x 140, spolu 1.400 Eur. Žiadala tak vrátiť preplatok 5.131,50 Eur. Súd zmenu žaloby pripustil na pojednávaní dňa 27.01.2022. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 23.02.2022.

8. Na žiadosť súdu, aby žalovaná preukázala postup podľa § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. reagovala žalovaná podaním súdu doručeným dňa 29.10.2021. Uviedla, že ani samotná žalobkyňa v čase uzavretia zmluvy ani v priebehu konania nespochybňovala svoju schopnosť splatiť poskytnutý úver. Takýto postup súdu žalovaná označila za neopodstatnený a absurdný a výrazne narušajúci právo žalobcu (zrejme žalovaného) na spravodlivý proces. Uviedla, že žalovaná skúmala výšku príjmu žalobkyne, ktorý bol 320 Eur v čistom. Rodinný stav žalobkyňa uviedla ako I. a počet nezaopatrených detí X. Mesačné výdavky na splátky úverov uviedla X. Žalovaná ale zohľadnila výdavky žalobkyne z databázy exCFH, podľa ktorej mala žalobkyňa mesačne záväzok v sume XX,XX Eur. Po zohľadnení životného minima XXX,XX Eur tak mala mesačne žalobkyňa k dispozícii XX,XX Eur. Splátka žiadaného úveru bola 30 Eur mesačne.

9. K otázke skúmania bonity žalobkyne sa vyjadrila žalobkyňa podaním súdu doručeným dňa 30.11.2021. Uviedla, že žalovaná k vyjadreniu nepredložila žiaden dôkaz, teda nepreukázala, že preverovala príjem žalobkyne. Skutočnosť, že výška príjmu žalobkyne nebola overovaná, vyplýva zo samotnej zmluvy, v ktorej bol označený jediný doklad žalobkyne, a to občiansky preukaz. Z údajov, ktoré žalobkyňa uviedla, nemohla žalovaná úplne zistiť finančnú situáciu na strane žalobkyne. Žalovaná si nemohla vytvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalobkyne, keď neboli skúmané aj iné aspekty a okolnosti, ako celková zadlženosť, mesačné výdavky, výdavky na ubytovanie a podobne. Pokiaľ veriteľ

nepozná celkový objem príjmov a výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver. Bez toho, aby žalovaný skúmal aspoň základné informácie týkajúce sa finančnej situácie svojho klienta, nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalobkyne, potrebnej pre posúdenie schopnosti žalobkyne splácať dlh zo zmluvy. Pri overovaní bonity žalobkyne nemal žalovaný zjavne k dispozícii nie len preukázané príjmy žalobkyne, ale absentovali i údaje o výdavkoch, čo vedie k záveru, že pri posudzovaní jej žiadosti o úver nemal k dispozícii žiadne relevantné údaje. Za tohto stavu je nutné konštatovať, že v konaní žalovaný nepreukázal splnenie si povinnosti uloženej mu § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta. Na základe uvedeného mala žalobkyňa za to, že žalovaný ako veriteľ v danej veci hrubo porušil svoje povinnosti pri overovaní bonity žalobkyne ako spotrebiteľa v zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 druhá veta zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobkyňa popierala, že by jej žalovaným tvrdené súčasti zmluvy boli odovzdané a mala možnosť sa s týmito oboznámiť, pričom uvedenému nasvedčuje nie len to, že žalovaný riadne doručenie nepreukázal, ale i spôsob akým k uzatvoreniu zmluvy malo dôjsť. V čase, keď žalobkyňa pripájala svoj podpis k žiadosti - nebolo zrejmé, či dôjde k jej schváleniu zo strany žalovaného, a preto je absurdné a zjavne nepravdivé tvrdenie žalovaného, že sa s nimi žalobkyňa i oboznámila. Už z podstaty a označenia „Potvrdzujúci list“ je zrejmý charakter tejto listiny (potvrdenie skutočnosti), ktorý mohol byť vydaný až po schválení úveru žalovaným.

10. K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadrila žalovaná podaním súdu doručeným dňa 14.01.2022. Uviedol, že žalovaná v podaní zo dňa 28.10.2021 preukázala, že neposudzovala bonitu klienta bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa. Ustanovenie §11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. nepopierateľne vylučuje hrubé porušenie povinnosti veriteľa ak pri posudzovaní bonity zohľadnil akékoľvek údaje o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave. Právna úprava v čase uzatvorenia zmluvy nestanovovali žiaden rozsah v akom sa bonita klienta mala skúmať. Žalovaná mala v čase posudzovania bonity dostatočné informácie a zadavažovanie ďalších informácií by bolo zbytočné a neúčelné. To, že veriteľ vychádzal pri posúdení schopnosti splácať úver z dostatočného množstva údajov a čo je najpodstatnejšie, že posúdil bonitu žalobkyne správne vyplýva aj z výpisu úveru, podľa ktorého žalobkyňa riadne uhrádzala splátky celé roky. Uvedené vyplýva aj z charakteru samotnej žaloby. Označil za úsmevné, ak žalobkyňa prezentovala, že žalovaná nemala reálny obraz o jej majetkovej situácii, že nedostatočne posúdila jej schopnosť splácať a na druhú stranu žiadala vydanie nemalej sumy finančných prostriedkov, ktorú celé roky riadne splácala. Tieto absurdné žalobkyňou súdu podsunuté tvrdenia vystihujú podľa názoru žalovanej celkový motív žaloby, a to snaha (protiprávne, cez zneužitie ochrany poskytovanej zákonom spotrebiteľovi) sa vyviazať z dobrovoľne prevzatého zmluvného záväzku, ktorý navyše žalovaná riadne plnila a plní - žiadala preto, aby súd žalobu žalobkyne posudzoval aj cez základný princíp zákazu zneužitia práva zakotvený v článku 5 Civilného sporového poriadku; zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. Sankcia bezodplatnosti úveru v tomto prípade nemá miesto (bola by neprimeranou sankciou len preto, že sa žalobkyňa snaží zneužitím spotrebiteľského práva získať neoprávnený majetkový prospech, a to po tom, čo zmluvný vzťah akceptoval a dlhoročne a opakovane využíval revolvingový úver). Poukázal tiež na judikatúru SD EÚ, ktorá preferuje proporcionalitu a primeranosť sankcií. Ako uzavrel Súdny dvor Európskej únie v Rozsudku zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia, a.s. (4. výrok) „článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“; v odôvodnení Rozsudku SD EÚ Home Credit súdny dvor uvádza - bod 63: „Súdny dvor už rozhodol, že tvrdosť sankcií musí byť primeraná závažnosti porušenia, ktoré postihujú, a to najmä zabezpečením skutočne odrádzajúceho účinku, pričom musia rešpektovať všeobecnú zásadu proporcionality (pozri rozsudok z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C 565/12, EU:C:2014:190, bod 45 a citovanú judikatúru).“; - bod 69: „Vzhľadom na judikatúru uvedenú v bodoch 63 až 68 tohto rozsudku je potrebné konštatovať, že porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v kontexte smernice 2008/48, môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy zánikom nároku tohto veriteľa na úroky a poplatky.“; - bod 72: „Za primerané by sa však nemalo považovať, ak v súlade s touto vnútroštátnou právnou úpravou uplatnenie takejto sankcie vyvoláva voči veriteľovi závažné následky v prípade neuvedenia

niektorých náležitostí spomedzi náležitostí upravených v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, ako je najmä názov a sídlo príslušného orgánu dohľadu uvedené v článku 10 ods. 2 písm. v) tejto smernice.

11. Podaním súdu doručeným dňa 11.03.2022 sa žalovaná vyjadrila k predbežnému právnomu posúdeniu veci súdom. Uviedla, že v danom prípade nejde o nárok odvodzovaný z výkonu práv priznaných osobitne smernicami 93/13 a 2008/4, nejde o vrátenie súm neoprávnene zaplatených na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami a cieľmi smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, ale o teoretický nárok žalobkyne sa vzťahuje výlučne na vnútroštátnu úpravu a teda toto rozhodnutie tak na posudzovaný prípad nijako nedopadá. Poukázal aj na Rozsudok Okresného súdu Prešov, č.k. 13Csp/158/2017-226, zo dňa 12.10.2021, ktorý v bode 29 túto skutočnosť ozrejnil: „29. Súdu je napokon vo vzťahu k odvracaniu námietok premlčania známa aj aktuálna argumentácia niektorých účastníkov jednoduchým poukazom na rozsudok SD EU z 22. apríla 2021 C-485/19 Profi Credit Slovakia, podľa ktorého: „Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.“ Súd však poukazuje na to, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnený v tomto konaní nebol odvodzovaný zo súm zaplatených na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS a ani na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES tak, aby išlo okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku (opätovne viď bod 73. rozsudku SD EU C-42/15), ale (len) poukazom na porušenie iných povinností ustanovených všeobecne záväznými právnymi predpismi SR, resp. poukazom na absenciu niektorých osobitných náležitostí zakotvených v našej vnútroštátnej právnej úprave (v slovenskom právnom poriadku) nad rámec úpravy v zmysle uvedených smerníc (s tvrdeným následkom fikcie bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru výlučne podľa nášho právneho poriadku). Na tieto osobitné náležitosti (prípustné aj tak len ak nejdú nad rámec požiadaviek výslovne upravených v zmysle plnej harmonizácie v smerniciach EÚ - viď napr. neprípustná požiadavka na rozlišovanie splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmysle eurokonformného výkladu smerníc podľa rozhodnutia NS SR 3Cdo/1462017, k čomu porovnaj aj rozsudok SD EU C-42/15, C-331/18 a druhý výrok vyššie uvedeného rozsudku C-485/19), a na nároky z nich vyplývajúce sa tak vzťahuje výlučne naša vnútroštátna právna úprava, vrátane právnej úpravy ich premlčania a jeho výkladu najvyššími súdnymi autoritami Slovenskej republiky, ktoré týmito smernicami a ich cieľmi (zásadou ich efektívneho uplatňovania) vylúčené nie sú. Podľa odôvodnenia vyššie uvedeného rozsudku SD EU C-485/19 (bod 52.) „... je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora v prípade neexistencie pravidiel Únie v danej oblasti prináleží vnútroštátnemu právnomu poriadku každého členského štátu, aby na základe zásady procesnej autonómie upravil procesné podmienky týkajúce sa žalôb určených na zaručenie ochrany práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva Únie ...“ (bod 56.) „... pokiaľ ide o námietku premlčacej lehoty voči žalobám podaným spotrebiteľmi na uplatnenie práv, ktoré im vyplývajú z práva Únie, je potrebné uviesť, že takéto pravidlo nie je samo osebe v rozpore so zásadou efektivity, pokiaľ jeho uplatnenie v praxi neznemožňuje alebo nadmerne nesťažuje výkon práv priznaných osobitne smernicami 93/13 a 2008/48. 57. Súdny dvor už totiž uznal, že ochrana spotrebiteľa nie je absolútna a že stanovenie primeraných lehôt na podanie žalôb pod hrozbou preklúzie v záujme právnej istoty je zlučiteľné s právom Únie.“ V danom prípade nejde o nárok odvodzovaný z výkonu práv priznaných osobitne smernicami 93/13 a 2008/4, nejde o vrátenie súm neoprávnene zaplatených na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami a cieľmi smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, a teda toto rozhodnutie tak na posudzovaný prípad nijako nedopadá.“ V súvislosti s absenciou údajov o priemernej hodnote RPMN poukazujeme na skutočnosť, že pri zmluvách o poskytnutí revolvingového úveru formou kreditnej karty, ktoré boli uzatvorené do 16.08.2011 sa tento údaj neuvádzal, nakoľko objektívne nebolo možné uviesť údaj, ktorý v tom čase neexistoval. Zmluvou zo dňa 13.07.2011 bol žalobkyni poskytnutý revolvingový úver vo forme kreditnej karty, ktorá je veľmi špecifickým druhom úveru, a ako žalovaní viackrát v priebehu konania poukázali, nie je na ňu možné aplikovať niektoré ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. Na predmetný spotrebiteľský úver sa vzťahujú Súhrnné informácie o údajoch

o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrťrok 2011, ktoré boli zverejnené v posledný pracovný deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po uplynutí príslušného štvrťroka, t.j. dňa 30.04.2011 a v zmysle §9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z.z. sa uplatňujú až po 15-tich dňoch, t.j. pri zmluvách uzatvorených od 16.05.2011 do 15.08.2011. Z vyššie uvedeného a aj zo samotných Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi zverejnených Ministerstvom financií SR od 1. štvrťroka 2008 do 1. štvrťroka 2011 vyplýva, že údaj o priemernej hodnote RPMN pre kreditné karty nebol zverejňovaný. V tomto období, do ktorého spadá aj prejednávaná zmluva tak veriteľ pri spotrebiteľskom úvere formou kreditnej karty nemohol uvádzať údaj o priemernej hodnote RPMN, pretože takáto informácia neexistovala. Nakoľko sa v čase uzatvorenia zmluvy údaje o priemernej hodnote RPMN pre kreditné karty nezhrmažďovali a nezverejňovali, nemohol žalovaný takýto neexistujúci údaj v zmluve uviesť. V zmysle vyššie uvedeného sa ustanovenie §4 ods. 2 písm. k) zákona č. 258/2001 Z.z.

neuplatňuje pri spotrebiteľských úveroch formou kreditnej karty, ktoré vznikli do 15.08.2011. Z týchto dôvodov nie je aplikovateľná ani sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

12. Na podanie žalovaného reagovala žalobkyňa podaním súdu doručeným dňa 04.04.2022. Uviedla, že žalovaná so žalobkyňou uzatvorili dňa XX.XX.XXXX Zmluvu/Žiadosť o aktiváciu pôžičkovej karty č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej bol žalobkyňi poskytnutý spotrebiteľský úver. Žalobkyňa urobila predmetom konania vady Zmluvy konkrétne absenciu úrokovej sadzby úveru a poplatkov ako aj absenciu RPMN. V ďalších podaniach v reakcii na podania žalovanej tiež tvrdila absenciu písomnej formy zmluvy, ktorá sa v zmysle právnej úpravy zákona č.129/2010 Z. z. pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžaduje. V reakcii na tvrdenia žalovanej, žalobkyňa poukázala na to, že zo smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady87/102/EHS (ďalej len „smernica“) čl. 10 - Informácie, ktoré má obsahovať zmluva o úvere vyplýva nasledovné

1. Zmluvy o úvere sa vypracujú písomne alebo na inom trvalom nosiči.

2. Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza podľa písm. f) úrokovú sadzbu úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, a ak sú k dispozícii, i akýkoľvek index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú úrokovú sadzbu úveru, ako aj čiastkové obdobia, podmienky a postupy pre zmenu úrokovej sadzby úveru; a ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby úveru, uvádzajú sa vyššie uvedené informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách písm. g) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery; písm. k) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpanie, pokiaľ otvorenie účtu nie je dobrovoľné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpanie a akýmkoľvek inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o úvere a podmienkami, za ktorých sa tieto poplatky môžu zmeniť; S poukazom na vyššie označené, ustanovenia smernice premietnuté priamo do vnútroštátnej právnej úpravy zákona č.129/2010 Z. z. priamo preukazujú nesprávnosť tvrdení žalovanej o tom, že predmetom konania mám byť teoretický nárok žalobkyne, na ktorý sa vzťahuje výlučne vnútroštátna úprava a z toho dôvodu Rozhodnutie súdneho dvora EÚ vo veci C 485/19 na posudzovaný prípad nijako nedopadá. Pokiaľ aj žalovaná v tejto súvislosti poukazuje (avšak bez bližšieho spojenia s predmetom tohto konania) na Rozsudok Okresného súdu Prešov, č. k. 13Csp/158/2017-226, zo dňa 12.10.2021 bod 29. ide o argument právne bezvýznamný nakoľko aj bez bližšieho skúmania rozhodnutia je zrejmé, že predmetom (právnou otázkou) v tomto konaní sú práve a len tie požiadavky - náležitosti a podmienky kladené na zmluvu o spotrebiteľskom úvere obsiahnuté priamo smernicou. Pokiaľ ide o aplikáciu rozhodnutia súdneho dvora EÚ vo veci C 485/19 vo vzťahu k behu plynutia premlčacej doby a záverov SD EÚ na prejednávanú vec, tento postup súdu žalobkyňa považuje za správny a rovnako považuje za potrebné pripomenúť, že žalobkyňa už dôvodila a i preukázala, že skutočnú vedomosť o skutkových okolnostiach pre uplatnenie svojho práva z väd zmluvy sa dozvedela po právnej analýze s právnym zástupcom, o ktorú požiadala mailom z dňa 3.11.2020 a v ďalšom postupe dňa 03.12.2020 udelila právnemu zástupcovi i plnomocenstvo za účelom podania žalobného návrhu proti žalovanej. Pokiaľ teda bola žaloba podaná na súd dňa 11.12.2020 (t.j. 1 mesiac a 8 dní po nadobudnutí skutočnej vedomosti žalobkyne o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru zo Zmluvy) - žalobkyňou uplatnený nárok nie je premlčaný v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe, a to s poukazom na ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie teda čas, od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Každý je povinný poznať právo, no nikomu nemožno nanútiť povinnosť, aby to právo vedel aj správne aplikovať. Právny poriadok slová „vedieť mal a mohol“ pritom obsahuje v iných prípadoch, no na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil. Existuje preto obava, že nedôsledným výkladom zákonného termínu „dozvie“ sa potiera rozdiel medzi objektívnou a subjektívnou dobou. Inými slovami povedané, nemožno prikázať všetkým bez rozdielu úrovne mysle byť „advokátom“, aj keď ani u advokátov nemožno vylúčiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedia až s odstupom času po vykonaní plnenia. Relevanciu má teda to, od kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie že plnila. (por. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co/114/2019 zo dňa 28.01.2020). Zdôraznila, že ide o subjektívnu dobu, ktorá ma takýto názov preto, že pri zvažovaní začiatku jej plynutia treba vždy počítať aj so subjektívnym faktorom, teda s možnosťami a konkrétnymi okolnosťami viažucimi sa na toho, kto si právo v tejto dobe uplatňuje. To sa prejavuje aj v tom, že v prípade, že spotrebiteľ má pochybnosti o korektnosti spotrebiteľskej zmluvy, má právo ich poslať na právne posúdenie. (por. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/13/2018 zo dňa 26.03.2019). Nárok žalobkyne nie je premlčaný ani v trojročnej objektívnej dobe, a to preto že pokiaľ sa žalovaný začal dňom 15.09.2018 bezdôvodne obohacovať na úkor žalobkyne (vznik bezdôvodného obohatenia) a žalobkyňa si uplatnila v žalobnom návrhu splátky uhradené žalovanému od 15.09.2018 do 13.10.2020 a žalobu na súd doručila dňa 11.12.2020 - je zrejmé, že tak bola pre všetky splátky zachovaná trojročná objektívna doba na uplatnenie práva z bezdôvodného obohatenia. Podľa ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Vo vzťahu k žalovaným vznesenej námietke premlčania na pojednávaní z dňa 23.09.2021, žalobkyňa poukazuje na zaradenie námietky premlčania medzi hmotnoprávne námietky, definované v ustanovení § 152 C.s.p. ako právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany. Na podanie, ktorým strana sporu vznáša hmotnoprávnu námietku, sa vzťahujú obdobné obsahové požiadavky ako na žalobu. Rovnako ako žalovaný nárok, aj hmotnoprávna námietka musí byť vymedzená opisom rozhodujúcich skutočností, t.j. skutkovým tvrdeniami (bližšie napr. Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J. Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 576.). Žalobkyňa v tejto súvislosti poukázala aj rozhodnutie Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1960/99 zo dňa 26.09.2001, v zmysle ktorého účastník (sporová strana), ktorý uplatnil námietku premlčania, je povinný tvrdiť skutkové okolnosti potrebné pre posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby a svoje tvrdenia doložiť relevantnými dôkazmi. Námietku premlčania vznesenú žalovanou je potrebné podľa názoru žalobkyne procesne správnym spôsobom vyhodnotiť, tak že na všeobecne formulovanú námietku premlčania, bez relevantného odôvodnenia, nemožno prihliadnuť. (porov. Rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/238/2019 z dňa 19.08.2020). Žalobkyňa na výzvu súdu (v spojení s námietkou žalovanej) presne špecifikovala, ktoré splátky urobila predmetom tohto konania, rovnako preukázala kedy sa o rozhodujúcich skutkových okolnostiach dozvedela. Žalovaná takéto skutkové tvrdenia žalobkyne opierajúce sa o dôkazy predložené žalobkyňou počas konania účinne nevyvrátila a z dokazovania nie je možné prijať ani žiaden iný záver o ich prípadnej nepravdivosti. Posúdenie dôkazného bremena je súčasťou zisťovania skutkového stavu a hodnotenia dôkazov (II. ÚS 400/09), avšak zahŕňa aj aplikáciu a interpretáciu hypotézy právnej hmotnoprávnej normy, od ktorej sa odvíja rozloženie dôkazného bremena. Správne rozloženie dôkazného bremena vedie k vymedzeniu zisťovaných skutočností a je nevyhnutným predpokladom na správne uplatnenie zodpovednosti účastníka za neunesenie dôkazného bremena a tým priamo aj k obsahu výroku rozhodnutia vo veci samej. Nesprávne rozloženie dôkazného bremena spravidla vedie k diametrálne odlišnému výroku rozhodnutia. Za určitých okolností môže byť potom táto procesná chyba vo svojich účinkoch prejavom svojvôle , t.j. arbitrárnosti zo strany konajúceho súdu, ktorý neúmerne zaťažuje dôkazným bremenom jedného účastníka, nesprávne uplatní jeho zodpovednosť za neunesenie dôkazného bremena a následne rozhodne v neprospech tohto účastníka (IV. ÚS 35/2012). Kto je nositeľom dôkazného bremena ohľadom subjektívnej vedomosti určuje hmotnoprávna norma, ktorá je na sporný vzťah aplikovaná. Porovnaj Uznesenie NS SR z dňa 23.05.2012, sp. zn. 1 Cdo 78/2010. S poukazom na ustanovenie § 101 ods. 1 Občianskeho zákonníka, je zrejmé, že je ním ten kto sa nachádza v pozícii dlžníka - teda žalovaný. V konaní absentuje dôkaz o skoršej ako spotrebiteľom žalobcom tvrdenej vedomosti, čoho dôsledkom má byť pre žalovaného nepriaznivé rozhodnutie. (Porovnaj rozsudok NS SR z dňa 24.02.2010, sp. zn. 4 Cdo 285/2008, alebo aj Uznesenie ÚS SR z dňa 21.01.2015, sp. zn. II.ÚS 38/15). Od spotrebiteľa nemožno požadovať, aby preukazoval svoju vedomosť, ak túto vedomosť nemal, resp. ju získal od advokáta. Totiž, od

nikoho nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. (porov. Uznesenie NS SR z dňa 31.05.2010, sp.zn.6 Cdo 81/2010. Aj judikatúra SD EÚ v relevantných rozhodnutiach kladie dôraz (v súvislosti s počiatkom behu premlčacej doby) na to,

- že tento okamih začiatku behu tejto premlčacej doby je potrebné viazať na vedomosť spotrebiteľa o tejto nekalej podmienke. (porov. Rozsudok SD EÚ z dňa 16_6_2020 v spojených veciach sp_ zn_ C-224/19 a C-259/19, CY proti Caixabank SA (C-224/19), a LG, PK proti Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (C-259/19). Z rozsudku Súdneho dvora z dňa 09_7_2020 v spojených veciach sp_ zn_ C-698/18 a C-699/18 SC Raiffeisen Bank SA proti JB (C-698/18), a BRD Groupe Soci t  G n rale SA proti KC (C-699/18).

- z rozsudku SD EÚ z dňa 09_7_2020 v spojených veciach sp_ zn_ C-698/18 a C-699/18 SC Raiffeisen Bank SA proti JB (C-698/18), a BRD Groupe Soci t  G n rale SA proti KC (C-699/18) rovnako plynie záver, že článok 2 písm. b), článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice 93/13, ako aj zásady ekvivalencie, efektivity a právnej istoty sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia súdnemu vykkladu vnuroštatnej právnej úpravu, podľa ktorého žaloba o vrátenie súm bezdôvodne zaplatených na základe nekalej podmienky nachádzajúcej sa v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom podlieha trojročnej premlčacej lehote, ktorá zacina plynúť odo dňa úplného splnenia tejto zmluvy, ak sa predpokladá, bez potreby overenia, že k tomuto dátumu spotrebiteľ musel vedieť o nekalom charaktere predmetnej zmluvnej podmienky, alebo keď pre podobné žaloby založené na určitých vnuroštatnych právných predpisoch táto lehota zacina plynúť až od okamihu určenia právného dôvodu týchto žalôb súdom.“

- SD EÚ vo veci C-485/19 LH proti Profi Credit Slovakia s. r. o. (rozsudok S EÚ z dňa 22.4.2021) vyplýva, že „Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnuroštatnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá zacina plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.“

- SD EÚ v naposledy označenom rozhodnutí tiež doplnil, že spotrebiteľ nemôže mať na ucely uplatnenia svojich práv vyplývajúcich z týchto ustanovení povinnosť preukazovať úmyselnú povahu konania prisluneho predajcu alebo dodávateľa.

13. Zhrnúc vyššie uvedené, pokiaľ by aj súd závery rozhodnutia súdneho dvora EÚ vo veci C 485/19 na prejednávanú vec aplikoval, postupoval by podľa názoru žalobkyne v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou, (do ktorej patria i rozhodnutia SD EÚ) ako aj rozhodovacou praxou odvolacieho súdu Krajskeho súdu v Prešove. Niektoré žalobkyňa pripojila na dôkaz správnosti postupu súdu v prejednávanej veci: Napríklad Rozhodnutie Krajskeho súdu v Prešove sp_ zn_ 7CoCsp_36_2021 z dňa 28_02_2022, Rozhodnutie Krajskeho súdu v Prešove sp_ zn_ 10CoCsp/18/2021 z dňa 16_12_2021, Rozhodnutie Krajskeho súdu v Prešove sp_ zn_ 19CoCsp/27/2020 z dňa 16_09_2021 a mnohé dalsie. Žalobkyňa má však za to, že svoj nárok v nou vymedzenom a špecifikovanom rozsahu uplatnila na súde v rámci plynutia 3 ročnej objektívnej premlčacej ako aj subjektívnej premlčacej doby. V súvislosti s absenciou údaja o priemernej hodnote RPMN žalovaný poukázal na skutočnosť, že pri zmluvách o poskytnutí revolvingového úveru formou kreditnej karty, ktoré boli uzatvorené do 16.08.2011 sa tento údaj neuvádzal, nakoľko objektívne nebolo možné uvieť údaj, ktorý v tom čase neexistoval. Takéto tvrdenie žalovaného je nesprávne a zavádzajúce. V danom prípade ide o tzv. revolvingový úver, ktorého základnou črtou je, že sa dlnikovi poskytuje určitý úverový rámec, z ktorého môže, ale nemusí opakovane čerpať peanne prostriedky a priebežne spláca vyčerpanú časť úverového rámca dohodnutými mesačnými splátkami, pricom po jeho splatení (hoci aj iastocnom) ho môže opakovane čerpať do výšky úverového rámca bez potreby uzatvárania nových zmlúv. verovy rámec môže dlnik vyčerpať aj okamite a v plnej výške. Žalobkyňi nie je známa taká právna úprava, ktorá by na zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu upravovala osobitné výnimky, pre ktoré by veritelia mohli upustiť od požiadaviek kladených ZSÚ na zmluvu o spotrebiteľskom úvere - konkrétne od povinnosti uvieť v zmluve o spotrebiteľskom úvere riadnu informaciu o priemernej RPMN vychádzajúcu z údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a žalovaný ani takú právnu úpravu neoznačil. V zmysle § 2 vyhlášky MF SR zo 16. júna 2010 . 289/2010 Z. z. o predkladaní údajov veritemi

poskytujúcimi spotrebiteľské úvery účinná do 15.04.2011 (ďalej len „Vyhláška MF SR“) ustanovenie § 2 bolo formulované tak, že v posledný pracovný deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po uplynutí príslušného kalendárneho štvrťroka sa na webovom sídle Ministerstva financií Slovenskej republiky zverejnia informácie o údajoch v hlásení v rozsahu časti B hlásenia, a to

- a) objemy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov kumulatívne za všetkých veriteľov,
- b) priemerné hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov na jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov.

15. S účinnosťou od 16.04.2011 ustanovenie § 2 bolo zmenené tak, že v posledný pracovný deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po uplynutí príslušného kalendárneho štvrťroka sa na webovom sídle Ministerstva financií Slovenskej republiky zverejnia informácie o údajoch v hlásení v rozsahu časti B hlásenia, a to

- a) objemy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov a kreditných kariet kumulatívne za všetkých veriteľov,
- b) priemerné hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov na jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov a kreditných kariet.

Z uvedeného znenia Vyhlášky MF SR je zrejmé, že údaj o priemernej RPMN pre kreditné karty bol do času zmeny Vyhlášky MF SR obsiahnutý v údají o priemernej RPMN pre novoposkytnuté spotrebiteľské úvery v časti B vyhlásenia a priemernú RPMN bolo potom potrebné do zmluvy o spotrebiteľskom úvere uviesť s prihladením na Typ spotrebiteľského úveru.

14. Špecifikáciou údajov o priemernej RPMN pre kreditné karty nešlo k vzniku novej „podstatnej náležitosti pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere“ (zákon o spotrebiteľských úveroch nepozná údaj o priemernej RPMN pre kreditné karty) zákonodarcom bola upravená len špecifikácia (a zber údajov) pre konkrétny typ spotrebiteľského úveru - Kreditné karty, čomu korešponduje i zverejňovanie tohto údajov v časti B Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrťrok 2011, kedy tento - údaj špeciálne „pre kreditné karty“ bol v označenej časti i zverejnený. Uvedenou zmenou nebola nijako dotknutá dovtedy platná povinnosť zavedená do právneho poriadku SR od roku 2008 veriteľa v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaj o priemernej RPMN s prihladením na MF SR zverejnenú priemernú RPMN a konkrétny typ spotrebiteľského úveru. Keďže z Vysvetliviek na vyplňanie hlásenia o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch podľa Vyhlášky MF SR bod vyplýva, že Kreditnými kartami sa rozumejú spotrebiteľské úvery, ktoré spotrebiteľ získal prostredníctvom platobnej karty - Pri výpočte RPMN pri kreditných kartách sa použije predpoklad, že spotrebiteľský úver sa poskytuje na obdobie jedného roka a splatí sa v 12 rovnakých splátkach a v mesačných intervaloch. Na základe uvedeného bolo potom potrebné do Zmluvy uviesť údaj o priemernej RPMN podľa Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrťrok 2011 stav ku dňu 31.03.2011 - Typ spotrebiteľského úveru - Ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 až 3 vo výške do 1500 eur vrátane so zmluvnou splatnosťou do 12 mesiacov, ktorá predstavovala v čase uzatvorenia Zmluvy výšku 42,17%. V súvislosti s údajom o absencii priemernej RPMN nebolo žalobkyňou argumentované, že by sa na podklade (len) tejto vady domáhala prejudiciálneho určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti, žalobkyňou bolo dôvodené, že tento údaj Zmluva/Žiadosť ani Potvrdzujúci list neobsahujú tak ako neobsahujú údaje o poplatkoch spojených so spotrebiteľským úverom - napríklad poplatky za správu kartového účtu a mnohé ďalšie. Nejde teda o jediný argument žalobkyne pokiaľ ide o vady Zmluvy (v reakcii na tvrdenia žalovanej v spojení s rozhodnutím súdneho dvora EÚ vo veci C 485/19) s prihladením na to, že v konaní podľa názoru žalobkyne vyšlo najavo, že žalovaná nepostupovala v súlade s odbornou starostlivosťou, nepreverila schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, čo je rovnako požiadavka premietnutá do vnútroštátnej úpravy priamo smernicou. Napokon, nesprávne pochopenie výkladu ustanovení právnej úpravy zo strany žalovanej nemôže ísť na ťarchu spotrebiteľovi, ale len a výlučne žalovanej ako veriteľovi, ktorá bola povinná údaj o priemernej RPMN do zmluvy uviesť, čo však neurobila.

15. Na vyjadrenie žalobkyne reagovala žalovaná podaním súdu doručeným dňa 26.05.2022. Poukázala na vysvetlivky na vyplňanie hlásenia o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorých: „Kreditnými kartami sa rozumejú spotrebiteľské úvery, ktoré spotrebiteľ získal prostredníctvom platobnej karty, pričom sa vykazujú len nové zmluvy podľa písmena a) druhého bodu. Pri výpočte RPMN pri kreditných kartách sa použije predpoklad, že spotrebiteľský úver sa poskytuje na obdobie jedného roka a splatí sa v 12 rovnakých splátkach a v mesačných intervaloch. Ak veriteľ aplikuje pri kreditných kartách bezúročné obdobie aj vtedy, ak doba splácania presiahne toto

obdobie, bude táto skutočnosť zohľadnená pri výpočte RPMN.“ Uvedené ustanovenie bolo zavedené až Vyhláškou Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 103/2011 Z.z. ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 289/2010 Z.z. o predkladaní údajov veriteľmi poskytujúcimi spotrebiteľské úvery a uplatňuje sa až pri zmluvách uzatvorených od 16.08.2011, čo sme ozrejmili vo vyjadrení zo dňa 10.03.2022. Zároveň predložil vzor Hlásenia o novoposkytnutých úveroch do 14.04.2011, z ktorého je zrejmé, že do 14.04.2011 boli predkladané iba informácie o spotrebiteľských úveroch so splatnosťou rozdelenou na jednotlivé obdobia. V týchto údajoch neboli zahrnuté kreditné karty, ktoré ani nebolo objektívne možné do tohto hlásenia zahrnúť nakoľko doba splatnosti kreditnej karty je neurčitá. Hlásenie ku kreditným kartám bolo zavedené až vyššie uvedenou vyhláškou č. 103/2011 Z.z. V prílohe predložila vzor Hlásenia o novoposkytnutých úveroch od 15.04.2011, z ktorého má byť zrejmé, že pri kreditných kartách sa uvádza iba jedna hodnota RPMN, pričom vo zvyšku ostalo hlásenie prakticky nezmenené. Uvedené hlásenie zároveň potvrdzuje, že kreditné karty sa neuvádzajú ani o jedného z predtým uvedených intervalov splatnosti. Žalovaná v prílohe predložila Cenník VÚB, a.s. pre produkty vydávané v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. platný od 1. septembra 2010, z ktorého sa na prejednávanej zmluve vzťahujú najmä body 12.1 až 13.22 a 14.19, a ku ktorému sa žalovaná vyjadrila už v podaní zo dňa 22.01.2022. V priebehu zmluvného vzťahu boli žalobkyni účtované poplatky vždy v zmysle cenníka aktuálneho v čase vyrubenia poplatku. K splneniu povinností veriteľa preveriť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver uviedla, že predmetný úver bol revolvingovým úverom. Mesačná splátka vo výške 20 Eur predstavovala iba povinný minimálny mesačný obrat na kreditnej karte, ktorým sa úverový rámec v súlade s podstatou revolvingového úveru opätovne doplnil o sumu 20 Eur (v prípade splátky v inej sume o túto sumu). Žalobkyňa tak za predpokladu, že nie je v nepovolenom prečerpaní mohla sumu tejto splátky prakticky opätovne vyčerpať. Poskytnutý úver teda nepredstavoval žiadnu záťaž pre mesačný rozpočet žalobkyne. Riadne splnenie povinností žalovaného potvrdzuje aj skutočnosť, že žalobkyňa úver bez problémov využívala celé roky.

16. Súd vykonal dokazovanie Žiadosťou o vydanie kreditnej platobnej karty č. XXXXXXXXXXXX (čl. 9), Výpisom z Quatro Šikovnej karty (čl. 10), Žiadosťou o zvýšenie úverového rámca z 16.07.2012 (čl. 72), Žiadosťou o aktiváciu Pôžičkovej karty Quatro z 20.06.2011 (čl. 74), Schválením Žiadosti o Pôžičkovú kartu Quatro - potvrdzujúcim listom z 18.07.2011 (čl. 79), Potvrdením zmeny výšky úverového rámca - potvrdzujúcim listom z 21.07.2012 (čl. 200), Potvrdením zmeny výšky úverového rámca - potvrdzujúcim listom z 11.01.2013 (čl. 201), Potvrdením zmeny výšky úverového rámca - potvrdzujúcim listom z 17.08.2013 (čl. 202), Potvrdením zmeny výšky úverového rámca - potvrdzujúcim listom z 13.02.2014 (čl. 203), Potvrdením zmeny výšky úverového rámca - potvrdzujúcim listom z 05.08.2014 (čl. 204), Potvrdením zmeny výšky úverového rámca - potvrdzujúcim listom z 06.03.2015 (čl. 205), Potvrdením zmeny výšky úverového rámca - potvrdzujúcim listom z 15.01.2016 (čl. 206), Oznámením žalobcu zo dňa 30.11.2020 (čl. 252), vzájomnými podaniami a prednesmi strán, aj ostatnými predloženými listinami a zistil tento skutkový stav:

17. Žalobkyňa dňa 20.06.2011 požiadala o vydanie kreditnej platobnej karty. V žiadosti je uvedené, že žalobkyňa za posledných 6 mesiacov dosiahla priemerný čistý mesačný príjem 320 Eur. Predschválený úverový rámec predstavoval 600 Eur, štandardná mesačná splátka bola určená na 20 Eur, štandardná úroková sadzba v zmysle platného cenníka 1,9% mesačne/22,80% ročne. V žiadosti bolo tiež uvedené, že deň splatnosti štandardnej mesačnej splátky je 45.deň od 1.dňa predchádzajúceho mesiaca, RPMN 28,55%, predpoklady pre výpočet RPMN. Uvedené je tiež, že priemerná hodnota RPMN pre kreditné karty sa nezverejňuje. Žiadosť bola schválená dňa 13.07.2011. Súd tiež zistil, že žalobkyňa následne niekoľkokrát požiadala o zvýšenie úverového rámca, a to až do sumy 4.200 Eur pri štandardnej mesačnej splátke 140 Eur. O týchto zmenách boli vyhotovené potvrdzujúce listy. Dňa 01.10.2020 nadobudla účinnosť výpoveď zmluvy a žalobkyňa bola listom zo dňa 27.11.2020 vyzvaná na vyplatenie dlhu, najneskôr do 31.12.2020. Podľa výpisov čerpania žalobkyňa z poskytnutého úveru vyčerpala sumu 11.788,50 Eur. Do 14.10.2020 žalovanej uhradila sumu 15.520 Eur. Nakoľko dlh žalobkyňa splácala ďalej aj po podaní žaloby, v priebehu konania na základe rozšírenia žaloby žiadala na zaplatenie žalovanou sumu 5.131,50 Eur ako rozdiel medzi sumou 16.920 Eur (15.520 + 1.400 Eur - splátky v sume 140 Eur za obdobie 10 mesiacov; december 2020 - september 2021) a sumou 11.788,50 Eur.

18. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb., zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

19. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len „zákon č. 129/2010 Z.z.“) v znení účinnom k 13.07.2011, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

20. Podľa § 7 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z., veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Povinnosť podľa prvej vety sa považuje za splnenú, ak je splatenie spotrebiteľského úveru v celom rozsahu zabezpečené peňažnými prostriedkami alebo cennými papiermi; tým nie je dotknuté ustanovenie § 17 ods. 3. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

21. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> musí obsahovať tieto náležitosti: j)

ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

22. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20110101.html>> a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

23. Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

24. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru sa vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2.

25. Podľa § 19 ods. 5 zákona č. 129/2010 Z.z., ak je to potrebné, môžu sa pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov použiť dodatočné predpoklady uvedené v prílohe č. 2.

26. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

27. Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2013, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na

účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

28. Podľa § 53 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

29. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

30. Podľa § 451 ods. 1, 2, Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

31. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

32. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

33. Podľa § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

34. Podľa § 517 ods. 1 vety prvej Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

35. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

36. Podľa § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

37. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Čo do namietaného nedostatku náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. j) a y) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy má súd za to, že tieto zákonné podmienky žalovaná dodržala len čiastočne. Vo vzťahu k námietke žalobkyne ohľadom neuvedenia priemernej RPMN v zmluve súd uvádza, že obrana žalovanej v tomto smere je dôvodná. Podľa § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom k 13.07.2011, spotrebiteľská zmluva musí obsahovať priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok. Tak, ako to uviedla žalovaná vo svojej obrane, podľa stavu k 31.03.2011 sa v údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch RPMN pre kreditné karty neuvádzala. Stalo sa ak prvýkrát až k 30.06.2011 (číslo riadku 2), ale keďže zmluva bola uzavretá 13.07.2011, teda do 15 dní od zverejnenia priemernej hodnoty za 2. kalendárny štvrtrok (k 30.06.2011), uvádza sa miera za predchádzajúci, teda 1.

kalendárny štvrťrok. Ako je uvedené vyššie, v tomto štvrťroku sa priemerná RPMN neuvádzala (prístupné na webovom sídle [www. mfsr. sk/sk/financie/financny-trh/bankovnictvo/spotrebiteľske-uvery/suhrnneinformacie-udajoch-novoposkytnutychspotrebiteľskych-uveroch-veriteľmi/](http://www.mfsr.sk/sk/financie/financny-trh/bankovnictvo/spotrebiteľske-uvery/suhrnneinformacie-udajoch-novoposkytnutychspotrebiteľskych-uveroch-veriteľmi/)).

38. Vo vzťahu k nedodržaniu ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. podľa § 9 ods. 2 písm. j) je žaloba dôvodná. V spotrebiteľskej zmluve musí byť uvedená RPMN na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy. Ak údajmi potrebnými pre výpočet podľa povahy, resp. typu úveru veriteľ nedisponuje, použijú sa pri výpočte dodatočné predpoklady. Žalovaná namietala, že nebolo v jej moci vedieť, kedy na základe žiadosti dôjde k uzavretiu zmluvy. Podľa Prílohy č. 2 II. Dodatočné predpoklady na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov podľa f), ak ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere inú ako povolené prečerpanie a inú ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez pevne stanovenej doby trvania uvedenú v predpokladoch ustanovených v písmenách d) a e), použijú sa tieto predpoklady, ak:

1.

dátum alebo čiastka splátky istiny, ktorú má spotrebiteľ uskutočniť, sa nedá zistiť, predpokladá sa, že splátka sa uskutoční k najskoršiemu dňu uvedenému v zmluve o spotrebiteľskom úvere a vo výške najnižšej čiastky, ktorá je uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere,

2.

dátum uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere nie je známy, predpokladá sa, že dňom prvého čerpania je deň, ktorý vyplýva z najkratšieho intervalu medzi týmto dátumom uzatvorenia zmluvy a dátumom prvej platby, ktorú má spotrebiteľ uskutočniť. V žiadosti sa uvádza, že RPMN bola vypočítaná pri predpokladoch, že klient vyčerpá spotrebiteľský úver dňa 01.07.2011, čo nie je ani dátum žiadosti, ani jej akceptácie. Podľa predloženého výpisu ku dňu 13.12.2019 je z prehľadu zrejmé, že žalovaná žalobkyni účtovala i poplatky (poplatok za bezhotovostný prevod, za výber z bankomatu, správu kartového účtu, za rizikové poistenie typu B.). Žalovaná k vyjadreniu zo dňa 25.05.2022 pripojila i cenník platný od 01.09.2010, v ktorom sa tieto položky a ich cena uvádzajú. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napíňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná (napr. úroky z omeškania nad limit podľa nar. vl. č. 87/1995 Z. z.). Za neprijateľnú treba považovať aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie „ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch). Administratívna agenda alebo posúdenie bonity predstavujú plnenia, ktoré nie sú v záujme spotrebiteľa, a preto s poplatkami za takéto plnenia sa spája záver o ich neprijateľnosti. Rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Brandenbure (Brandenburgisches Oberlandesgericht) z 21. júna 2006 č. k. 7 U 17/06.

39. Treba konštatovať, že poplatky boli účtované bez toho, aby banka ako protihodnotu poskytla konkrétne plnenie. Podľa naznačeného, nakoľko takéto dojednanie spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa, treba ho vyhodnotiť ako absolútne neplatné dojednanie. K individuálnemu dojednaniu takejto zmluvnej podmienky, ktorá by zvrátila tento záver súd uvádza, že predmetná zmluva je tzv. formulárovou zmluvou. Za typovú zmluvu, ktorá sa používa vo viacerých prípadoch (štandardná, formulárová) treba považovať nielen všeobecné obchodné podmienky, ale aj predformulované znenia rôznych variant zmlúv, resp. zmluvných ustanovení (interná štandardizácia resp. vytvorenie vzorov; K.Csach, Štandardné zmluvy, Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s.r.o., Plzeň 2009, str. 30). Aj v prejednávanej veci je zrejmé, že banka daný „vzor“ zmluvy používala opakovane, čo podporuje i fakt, že má pridelené poradované číslo, ako aj skutočnosť, že podmienky zmluvy boli vopred pripravené, a aj keď sa žalobkyňa mohla a zrejme aj oboznámila vopred, nemohla ovplyvniť ich obsah. Vlastnou rukou sú vpísané len osobné údaje žalobkyne.

40. K námietke žalobkyne, že nedošlo k riadnemu uzavretiu zmluvy, pretože nebolo preukázané, že žalovaná doručila žalobkyni potvrdzujúci list súd uvádza, že síce potvrdzujúce listy a bolo ich niekoľko, neboli súdu predložené s preukázaním doručenia, so súdom zisteného ale nepochybne vyplýva, že písomne vyhotovené potvrdzujúce listy sa dostali do dispozície žalobkyne a táto konala podľa ich obsahu, teda musela mať o nich vedomosť. Svedčí o tom výška splátky, akou žalobkyňa dlh splácala, a to v sume 20 Eur, 30 Eur, 40 Eur, 60 Eur, 80 Eur, 110 Eur, 120 Eur, 140 Eur, a teda presne vo výške a v obdobiach, ako to korešponduje s potvrdzujúcimi listami (čl. 200 - 206) a výpismi z účtu.

41. Vo vzťahu k neuvedeniu výšky úroku zo zmluvy súd uvádza, že tento je v zmluve riadne uvedený. Ak sa v riadku uvádza aj slovné spojenie „v súlade s cenníkom“, tak je to len na dôvažok, výška je ale uvedená konkrétne.

42. Súd, berúc do úvahy zákaz zneužitia práva, i všetky okolnosti veci musí konštatovať, že žalovaná pri poskytovaní úveru žalobkyni nepostupovala s odbornou starostlivosťou, a to je skutočnosť, ktorá primárne zakladá dôvodnosť žaloby. Súd na túto skutočnosť upriamil pozornosť strán sám, pretože v súlade s § 295 C.s.p. môže vykonať aj také dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Oprávnenie, a zároveň povinnosť súdu vyplýva aj z rozhodnutia SD EÚ C-679/18. Na prvom mieste je pravdou, že v čase uzavretia zmluvy sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru spojená s nedodržaním podmienok zákona pri skúmaní schopnosti spotrebiteľa splácať úveru, nebola ustanovená. Do právneho poriadku bola zavedená až novelou účinnou od 01.01.2013. Na výzvu súdu žalovaná uviedla (čl. 287), že žalovaná skúmala bonitu žalobkyne. Preverila, že jej čistý mesačný príjem predstavoval 320 Eur a i keď žalobkyňa uviedla mesačné finančné výdavky ako 0, po preverení žalovaná zistila, že žalobkyňa spláca iný úver splátkou 46,45 Eur mesačne a po zohľadnení životného minima jej zostala k dispozícii suma 78,97 Eur mesačne. Pri splátke 30 Eur mala žalovaná svoju povinnosť za splnenú. Avšak, v konaní vyšlo najavo, že žalobkyňa v priebehu trvania zmluvného vzťahu so žalovanou, ktorý k dnešnému dňu už zanikol výpoveďou (nesprávne žalovaná uviedla, že právny vzťah stále trvá), požiadala o navýšenie úverového rámca celkom 7 krát. Žalovaná na jej žiadosť úverový rámec navýšila až do sumy 4.200 Eur pri splátke 140 Eur. Z uvedeného je zrejmé, že medzi stranami došlo celkom 7 krát k zmene zmluvy dohodou podľa § 516 Občianskeho zákonníka a vznikol tak záväzok nový. Nakoľko dohodou došlo k zmene výšky úverového rámca, išlo o nový záväzok, ktorým bol nahradený pôvodný. Vo vzťahu k dohodám, ktorými sa tak stalo po 01.01.2013 už nepostupovanie pri skúmaní schopnosti splácať spotrebiteľský úver s odbornou starostlivosťou, je sankcionované bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, ak ide o hrubé porušenie povinností veriteľa. Žalovaná na výzvu súdu preukázala, že bonitu skúmala len pri uzavretí zmluvy 13.07.2011, ale už nie následne pri každej žiadosti o navýšenie úverového rámca, pretože ako je zrejmé, výška splátky od marca 2014 (potvrdzujúci list z 13.02.2014) už prevyšovala disponibilný zostatok tak, ako bol žalovanou zistený. Konečná výška splátky 140 Eur už bola pre žalobkyňu nezaplatiteľná. Napriek tomu žalobkyňa priebežne úver splácala a dlh podľa výzvy žalobcu splácala aj počas súdneho konania. Súd po týchto zisteniach nemohol súhlasiť s tvrdením žalovanej, že žalobkyňa koná účelovo, že ide o zneužitie práva s cieľom vyhnúť sa povinnostiam zo zmluvy. Nakoľko preukázateľne žalovaná pri poskytnutí navýšenia úverového rámca nepostupovala s odbornou starostlivosťou, čo spôsobilo, že výška splátky sa postupne vyšplhala až na sumu 140 Eur, ktorá bola objektívne pre žalobkyňu nezaplatiteľná, bola to žalovaná, ktorá pri poskytovaní úveru zanedbala svoju povinnosť, čoho následkom bolo, že žalobkyňa úver prestala splácať, čo vyústilo do vypovedania zmluvy. Súd preto musel konštatovať, že žalovaná hrubo porušila svoju povinnosť s odbornou starostlivosťou skúmať schopnosť žalobkyne splácať poskytnutý úver, keď skúmanie bonity vôbec nepreukázala pred každým navýšením úveru tak, ako to vyplýva z § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom k 13.07.2011, pričom pre právne vzťahy od 01.01.2013 je nesplnenie tejto povinnosti sankcionované už bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru.

43. Vzhľadom na uvedené bola žalobkyňa povinná vrátiť žalobcovi vyčerpanú sumu úveru, t.j. 11.788,50 Eur. Bolo preukázané, že žalobkyňa žalovanej zaplatila v období od 15.09.2018 do 13.10.2020 sumu 15.520 Eur. Od decembra 2020 do septembra 2021 sumu celkom 1.400 Eur spolu 16.920 Eur. Žiadala preto vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 5.131,50 Eur.

44. Žalovaná namietala premlčanie pohľadávky žalobkyne. Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Z uvedeného je zrejmé, že v prípadne neúmyselného bezdôvodného obohatenia sa právo na jeho vydanie premlčí uplynutím doby 3 rokov, od kedy k nemu došlo. V prípade, že sa oprávnený v tejto lehote dozvie, že došlo k obohateniu a kto sa obohatil na jeho úkor, plynie od tohto momentu premlčacia doba 2 rokov. Táto subjektívna lehota plynie v objektívnej lehote 3 rokov. Žalobkyňa sumu istiny 11.788,50 Eur uhradila čiastočne splátkou z 15.09.2018 v sume 68,90 Eur, vo zvyšku splátky z 15.09.2018 v sume 71,10 Eur a nasledujúcich sa žalovaná začala na úkor žalobkyne bezdôvodne obohacovať. Trojročná premlčacia doba pre podanie žaloby by uplynula žalobkyni dňom 15.09.2021. Žalobca bola na súd doručená dňa 14.12.2020. Čo do rozdielneho názoru strán sporu

na plynutie subjektívnej lehoty 2 rokov súd uvádza, že pre začatie plynutia subjektívnej lehoty je potrebné, aby sa oprávnený dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa obohatil. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobkyňa podľa svojich možností úver splácala. Dňa 01.10.2020 nadobudla účinnosť výpoveď zmluvy a žalobkyňa bola listom zo dňa 27.11.2020 vyzvaná na vyplatenie dlhu, najneskôr do 31.12.2020. Podľa e-mailovej správy zo dňa 03.11.2020 (čl. 259) žalobkyňa uvádza, že po rozhovore so svojou sestrou sa dozvedela, že adresát vypracúva právne analýzy zmlúv. Požiadala o vypracovanie analýzy zmluvy, ktorú so žalovanou uzavrela. Z uvedeného je zrejmé, že na advokáta sa žalobkyňa obrátila po účinnosti výpovede pod ťarchou výzvy na zaplatenie zostatku dlhu, dňa 03.12.2020 tomuto udelila plnú moc. Až vykonaním právnej analýzy sa dozvedela, že zrejme došlo na strane žalovanej k bezdôvodnému obohateniu, ktoré by mohla požadovať vrátiť späť. Nebolo preukázané, kedy bola žalobkyni doručená analýza vecí, ale berúc do úvahy hoci aj deň odoslania e-mailovej správy 03.11.2020 ako nadobudnutie subjektívnej vedomosti, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, od tohto dňa do podania žaloby neuplynula doba viac ako dvoch rokov. Žalobkyňa si preto uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v premlčacej dobe subjektívnej i objektívnej a má právo na jeho vydanie. Výšku žiadaného obohatenia žalovaná nerozporovala.

45. Žalobkyňa sa voči žalovanej domáha i zaplatenia úroku z omeškania. Bolo preukázané, že predžalobná výzva jej bola doručená dňa 07.12.2020, úrok z omeškania zo sumy 3.731,50 Eur žiadala priznať od 11.12.2020 do zaplatenia. Po pripustení zmeny žaloby súdom jej právo na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% ročne patrí zo sumy 1.400 Eur odo dňa právoplatnosti uznesenia o pripustení zmeny žaloby, teda od 23.02.2022 do zaplatenia.

46. Podľa § 262 ods.1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

47. Podľa § 255 ods.1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

48. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobkyňa mala plný úspech vo veci, preto jej súd priznal voči žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

49. Súd lehotu na splnenie povinnosti uloženej žalovanej týmto rozsudkom určil v súlade s § 232 ods. 3 C.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Bardejov.

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje,
- e) podpis,
- f) spisová značka tohto konania (§ 127 ods. 1 C.s.p.)

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie odvolania na trovy toho, kto odvolanie podal.

Ak žalovaný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona číslo 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.